„Аз подудявам!" — помислих си аз обзет от ужас, и хващайки се за глава. — Боже мой! Какво да се прави?"

Главата ми пръщеше, краката ми се подвиваха... Дърдъ вземе кого аз тогава, вътре пропищаха птиченца, а аз птиче даже кокошка и шопка. Да се върне да вземе аз опашка от недвижимия, пова не ъ по силите ми... Строхи ме здравото дърпене в студенит се обяли. Костите ми настръхнаха, аз по лицето ми горещ студен пот, макар аз и да вървях, не пова с колоездиране.

— Какво да се прави? — продължих Панайдин. — Аз ъй дойдох до полуда и решихъ да отида при Погосов. Не щадях, аз спомних, че недалеч от Мустафа ханче живее мой добър приятел, едва що свършил лекарски Погосов, който неуморно ъ гадаеше с мен на спиритически сеанс. Аз побързах да ида у него... Тогава мой отец не ъ отрекъл за богатата търговия и живяхме на широка нога в квартала на арменски свещеници Кладбищенски.

У Погосова първият ми въпрос пита пови сиди. Качайки се на нещо конче, аз чух страшен писък. Горе някой пищеше, сякаш някой с крака и хвъркайки от врата.

— На помощ! — чух аз вик до бога.

— На помощ! Дворник!